

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobce: **J. K.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Janem Dáňou
sídlem Václavské nám. 11, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

obec Byšice
sídlem Tyršovo náměstí 153, Byšice
zastoupena advokátem JUDr. Markem Bánským
sídlem Elišky Krásnohorské 10/2, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2019, č. j. 37343/2019-MZE-15111,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který bude z účtu České republiky – Krajského soudu v Praze vyplacen k rukám zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný jím rozhodl o odvolání osoby zúčastněné na řízení (dále také jako „žadatelka“) tak, že podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušil usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 31. 10. 2018, č. j. 131432/2018/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Krajský úřad výrokem a) prvostupňového rozhodnutí podle § 76 odst. 2 a § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu rozhodl o tom, že převezme věc týkající se potvrzení existence stavby a ověření zjednodušené dokumentace dešťové kanalizace v obci Byšice ze dne 30. 8. 2013, č. j. 1022/ZP/13/PAHR, (dále jen „potvrzení stavebního úřadu“) vydaného

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Městským úřadem Mělník (dále jen „stavební úřad“) a rozhodne namísto nečinného správního orgánu – Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru životního prostředí. Výrokem b) prvostupňového rozhodnutí krajský úřad podle § 156 odst. 2 správního řádu potvrzení stavebního úřadu zrušil pro rozpor s právními předpisy.

2. Žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jeho vlastnických práv, neboť jím došlo k faktickému potvrzení existence dešťové kanalizace na jeho pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X (dále jen „pozemky žalobce“; všechny pozemky uvedené v tomto rozhodnutí se nacházejí v katastrálním území B.). Tím došlo ke snížení ceny pozemků žalobce, znemožnění jeho podnikatelských záměrů a vzniku povinností vyplývajících z existence stavby. Vypouštění vod z kanalizace na pozemky žalobce znemožňuje jejich využití k jakémukoliv účelu a je také předmětem občanskoprávního sporu s žadatelkou.
3. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí aprobovalo potvrzení stavebního úřadu, které však bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení, neboť v něm není uvedeno, na základě jakého ustanovení byla existence stavby potvrzena. Potvrzení stavebního úřadu sice odkazuje na § 15 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2013, sám žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvedl, že toto ustanovení aplikovat nelze. Navíc je potvrzení stavebního úřadu rozděleno na dva „výroky“ – potvrzení existence stavby a ověření její dokumentace, ač v případě osvědčení tento postup není možný.
4. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu se skutkovým stavem, popř. je zmatečné a nepřezkoumatelné. Na jednu stranu z napadeného rozhodnutí plyne, že potvrzená stavba končí na hranici pozemků parc. č. X a X a nenachází se na pozemcích žalobce, na druhou stranu na pozemcích žalobce fakticky potvrzuje existenci umělého vodního koryta. Není zřejmé, zda tento „rigol“ správní orgány považují za součást stavby, či nikoliv. Krajský úřad přitom vydal dne 4. 1. 2013 pod č. j. 002398/2013/KUSK rozhodnutí, že na pozemcích žalobce se vodní tok nenachází, dešťové vody z kanalizace tak volně vytékají na pozemky žalobce; tím se žalovaný nijak nezabýval. Žalobce doplňuje, že stavba se na místě fakticky nenachází a nelze „pasportizovat“ neexistující stavbu. Historická existence koryta nedokládá existenci stavby.
5. Ve výroku napadeného rozhodnutí podle žalobce v rozporu s § 90 odst. 1 správního řádu chybí dovětek, že se řízení zastavuje. Prvostupňové rozhodnutí mělo být potvrzeno. Považoval-li však žalovaný prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné, měl jej zrušit a vrátit věc krajskému úřadu k dalšímu řízení.
6. Žalobce má rovněž za to, že byl účastníkem podle § 27 odst. 1 správního řádu a napadené rozhodnutí mu mělo být doručeno. Jelikož byla potvrzena existence stavby na jeho pozemku, byl účastníkem „původního řízení“, a měl tedy podle § 95 odst. 4 správního řádu být účastníkem i řízení přezkumného.
7. Soud z předložených listin zjistil, že potvrzením stavebního úřadu byla potvrzena existence stavby dešťové kanalizace v obci Byšice a byl ověřen její pasport. O více než pět let později vydal krajský úřad prvostupňové rozhodnutí, v jehož odůvodnění vysvětlil, že již dne 16. 3. 2014 nařídil stavebnímu úřadu, aby potvrzení stavebního úřadu zrušil. Usnesením ze dne 19. 12. 2014 krajský úřad pověřil Magistrát města Mladá Boleslav, aby problematiku potvrzení stavebního úřadu prošetřil namísto nečinného stavebního úřadu, který navzdory výslovnému příkazu potvrzení stavebního úřadu ve stanovené lhůtě nezrušil. Magistrát

města Mladá Boleslav vydal dne 5. 6. 2015 sdělení, v němž konstatoval, že potvrzení stavebního úřadu bylo vydáno v souladu se zákony. Žalovaný pak na základě žalobcova podnětu vydal prvostupňové rozhodnutí. Shledal totiž, že potvrzení stavebního úřadu dosud nebylo zrušeno, a proto si tuto záležitost výrokem a) atrahoval a výrokem b) sám nezákonné potvrzení stavebního úřadu zrušil. Vzhledem k tomu, že krajský úřad postupoval podle části čtvrté správního řádu, neurčil účastníky řízení. V poučení uvedl, že proti výroku a) se nelze odvolat. Proti výroku b), který se pouze poznamenává do spisu, se s ohledem na § 76 odst. 5 správního řádu rovněž nelze odvolat. Prvostupňové rozhodnutí krajský úřad podle rozdělovníku doručoval na vědomí rovněž žalobci.

8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žadatelka správní žalobu, kterou zdejší soud usnesením ze dne 28. 1. 2019, č. j. 54 A 199/2018 - 10, v části směřující proti výroku a) /atrakce/ odmítl pro nepřípustnost a v části směřující proti výroku b) /zrušení potvrzení stavebního úřadu/ odmítl pro nevyčerpání opravných prostředků a současně věc postoupil Ministerstvu životního prostředí, aby opravný prostředek projednalo a rozhodlo o něm.
9. Ministerstvo životního prostředí věc dne 20. 3. 2019 postoupilo žalovanému. V usnesení č. j. MZP/2019/500/708 uvedlo, že postrádá kompetenci provést přezkum, neboť jde o věc stavby vodního díla a § 108 odst. 3 vodního zákona nezakládá jeho pravomoc jako speciálního stavebního úřadu. Příslušným je podle § 108 odst. 1 ve spojení s § 15 odst. 5 vodního zákona žalovaný.
10. Žadatelka následně žalovanému zaslala dne 15. 4. 2019 přípis, ve kterém uvedla své výhrady vůči prvostupňovému rozhodnutí a vyjádřila názor, že potvrzení stavebního úřadu bylo vydáno v souladu se zákonem. V daném případě jde totiž o kanalizaci kopírující původní odvodňovací koryto obce. Stavba prošla stavebním i kolaudačním řízením. Prvostupňové rozhodnutí nešetřilo práva žadatelky nabytá v dobré víře. Popsala rovněž důležitost, kterou pro ni kanalizace má, a následky, které by s sebou neslo to, pokud by nemohla plnit svůj účel.
11. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil. Ačkoliv přisvědčil krajskému úřadu v tom, že v potvrzení stavebního úřadu není uvedeno, na základě jakého předpisu bylo vydáno, neshledal v tom důvod pro jeho zrušení, neboť z kontextu je zřejmé, že jde o osvědčení vydávané podle části čtvrté správního řádu. Ačkoliv stavební úřad úkon formálně rozdělil do dvou bodů a pouze bod b) vztáhl k § 125 odst. 4 stavebního zákona, nejde o samostatné výroky. Žalovaný uvedl, že tvrzení krajského úřadu, že potvrzení stavebního úřadu potvrdilo stavbu tam, kde se vůbec nenachází, je nepřezkoumatelné. Poukázal na to, že povolená stavba byla provedena pouze zčásti. Zatrubnění bylo ukončeno na rozhraní pozemků parc. č. X a X a voda do Košáteckého potoka odtéká prostřednictvím rigolu na pozemcích žalobce, který jej soustavně zasypává. Dle názoru žalovaného tedy potvrzení stavebního úřadu ověřilo pasport dešťové kanalizace pouze v rozsahu, ve kterém se ve skutečnosti nachází. Z judikatury vyplývá, že stavební úřad musí prokázat, že stavba byla provedena bez příslušných povolení, nikoliv že stavebník musí prokázat, že byla stavba postavena v souladu s nimi.

Přípustnost žaloby

12. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení

takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak“.

13. Soud konstatuje, jak učinil již v usnesení č. j. 54 A 199/2018 - 10, že potvrzení stavebního úřadu **nedeklaruje, nezakládá, nemění ani neruší práva a povinnosti konkrétních osob**, a je tedy správné konstatování správních orgánů, že se jedná o úkon podle části čtvrté správního řádu. Krajský úřad tento úkon zrušil podle § 156 odst. 2 správního řádu, podle něhož *„[v]yjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.“*
14. Soud analogicky poukazuje na rozsudek ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018 – 76, č. 4139/2021 Sb. NSS, ve kterém rozšířený senát dospěl k závěru, že úkon, jímž nadřízený orgán v přezkumném řízení podle § 149 odst. 6 správního řádu (ve znění do 31. 12. 2020) zrušil závazné stanovisko dotčeného orgánu, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a je proto ze soudního přezkumu vyloučen podle § 70 písm. a) s. ř. s. Ačkoliv v projednávaném případě nejde o zrušení závazného stanoviska, nýbrž o zrušení rozhodnutí, jímž bylo zrušeno osvědčení, lze vycházet ze shodných principů: *„Dospěl-li rozšířený senát v rozsudku ve věci Závazná stanoviska II k závěru, že tato stanoviska sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti, neboť k tomu dochází až případným vydáním konečného rozhodnutí, pro něž bylo stanovisko závazným podkladem, nelze v případě úkonu, jímž je závazné stanovisko zrušeno spatřovat samostatný zásah do subjektivních veřejných práv jakýchkoliv osob, a to ani ve smyslu jejich právní sféry (...).“*
15. Ačkoliv NSS v některých svých rozhodnutích dospěl k závěru, že usnesení vydané podle § 156 odst. 2 správního řádu představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. úkon správního orgánu, který zakládá, mění nebo závazně určuje práva nebo povinnosti účastníka, činil tak v případech zrušení těch osvědčení, s nimiž se pojí značné legitimní očekávání dotčené osoby (např. v rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2019, č. j. 1 As 213/2019 - 36, v kontextu zrušení vysokoškolského diplomu, v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2017, č. j. 30 A 65/2013 - 218, týkajícím se přezkumu pravomocného zrušení osvědčení o státním občanství po 14 letech od jeho vydání, které mělo navíc dalekosáhlé důsledky do majetkových práv žalobkyně, neboť na posouzení otázky občanství jejího právního předchůdce závisely její restituční nároky). Správní soudy v těchto případech poskytovaly ochranu osobám, kterým bylo vydáno osvědčení (popř. bylo toto osvědčení vydáno jejich právním předchůdcům), na které se důvodně spoléhaly, a následně jim bylo toto osvědčení zrušeno. V souladu s tímto přístupem ostatně soud poskytl v citovaném usnesení č. j. 54 A 199/2018 – 10 ochranu žadatelce, které bylo krajským úřadem zrušeno osvědčení o existenci její stavby vydané k její žádosti.
16. Projednávaný případ je však rozdílný. Žalobce o vydání potvrzení stavebního úřadu nežádal a nebyla jím deklarována existence stavby v žalobcově vlastnictví ani na jeho pozemcích (k tomu viz dále). Z potvrzení stavebního úřadu žalobci mohlo plynout pouze legitimní očekávání týkající se toho, že orgány veřejné moci hodlají uznávat existenci stavby kanalizace na sousedních pozemcích. Vzhledem k tomu, že žalobce zákonnost a správnost potvrzení stavebního úřadu setrvale zpochybňuje, lze o existenci uvedeného legitimního očekávání vážně pochybovat. Pokud by však žalobce takové očekávání snad

měl, není napadeným rozhodnutím nikterak dotčeno, neboť potvrzení stavebního úřadu zůstává nezrušeno a je i nadále v platnosti. Ze zrušujícího prvostupňového rozhodnutí krajského úřadu pak žádné legitimní očekávání žalobci vzniknout nemohlo, neboť nikdy nenabylo právní moci (byť obsahovalo nesprávné poučení o nemožnosti odvolání). Pakliže se samotným osvědčením nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti, pak se nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují ani jeho nezrušením (zrušením jeho zrušení).

17. Napadené rozhodnutí tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.
18. Nad rámec odůvodnění soud dodává, že žalobci mohlo svědčit právo podat proti sdělení stavebního úřadu jakožto osvědčení zásahovou žalobu podle § 82 s. ř. s. Podle rozsudku NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 – 42, bod 36, by „[o]svědčení vydané dle § 125 stavebního zákona (...) mohlo představovat nezákonný zásah do práv stěžovatelky, proti kterému by byla přípustná obrana dle § 82 a následujících s. ř. s., pokud by bylo vydáno v rozporu s hmotným právem, nebo pokud by pro jeho vydání vůbec nebyly naplněny zákonné předpoklady uvedené v § 125. K prvnímu z uvedených případů by došlo například za situace, kdy by bylo osvědčení vydáno, přestože stavba svým stavebně-technickým řešením neumožňuje nerušené užívání objektu k deklarovanému účelu, a to takové povahy, že by se to mohlo dotýkat právní sféry stěžovatelky (například by byl osvědčen účel bydlení u stavby bez některého z přípustných způsobů likvidace odpadních vod, v důsledku čehož by mohla hrozit kontaminace pozemku stěžovatelky). K druhé ze situací by mohlo dojít tehdy, pokud by stěžovatelka tvrdila a byla schopna prokázat, že ve věci nejde o případ chybějících dokladů, ale že stavba byla zkolaudována pro jiný účel, než je uveden v osvědčení vydaném postupem dle § 125 (potom by bylo namíste vést řízení o změně v užívání stavby podle § 126), nebylo vůbec povoleno její užívání (a je namíste některý z postupů podle § 120 nebo § 122), případně nebylo povoleno ani její provedení (a má být zahájeno řízení o odstranění takové stavby podle § 129).“
19. Ověření pasportu stavby dle § 125 stavebního zákona může představovat jednorázový zásah s trvajícím účinky. Ustálená judikatura NSS v případě obdobných formalizovaných aktů správních orgánů, které jsou faktickým obsahově jedinečným úkonem, odvíjí objektivní lhůtu pro podání zásahové žaloby od okamžiku, kdy byl takový akt vydán, a subjektivní lhůtu od okamžiku seznámení dotčené osoby s obsahem tohoto aktu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 As 83/2019 - 37, body 17-19 a judikaturu tam citovanou). Stížnost podle § 175 správního řádu, ani podnět ke zrušení úkonu podle § 156 odst. 2 správního řádu, totiž nepředstavují prostředek nápravy, který je žalobce nucen vyčerpat, aby byla zásahová žaloba ve smyslu § 85 s. ř. s. přípustná (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 Aps 1/2013 - 25, nebo ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 Aps 2/2011 - 53). Využití těchto institutů se tedy určení počátku běhu subjektivní ani objektivní lhůty pro podání žaloby nedotýká. Jelikož tedy lhůta k napadení potvrzení stavebního úřadu (jehož „zrušení“ ostatně žalobce ani ve svém petitu výslovně nenavrhuje) zjevně uplynula, nevyzýval soud žalobce ani k úpravě žalobního typu.
20. Je však ovšem nutno poukázat také na to, že z textu napadeného rozhodnutí zcela zřetelně (srov. str. 6-7) vyplývá, že stavba kanalizace byla na hranicích pozemků žalobce ukončena, aniž by současně uvádělo, že by na pozemcích žalobce byla v jejím průběhu prováděna nějaká terénní úprava (výkop umělého vodního koryta). Naopak, z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že od původně plánovaného uložení trubek až do Košateckého potoka bylo ustoupeno pro zvýšenou hladinu spodní vody na pozemcích žalobce, stavba

byla realizována v menším rozsahu a stoka byla namísto toho svedena do již tehdy existujícího rigolu. Byť byl tento rigol patrně historicky vytvořen jako umělý, jeho „pasportizace“ se potvrzení stavebního úřadu netýká. Soud tedy souhlasí s žalovaným, že **potvrzení stavebního úřadu žádnou stavbu na pozemcích žalobce nepotvrdilo**. Znění potvrzení stavebního úřadu předložené žalobcem (jehož plné znění součástí správního spisu není) by tento závěr nevyvracelo, ale naopak podporovalo.

21. **Napadené rozhodnutí a potvrzení stavebního úřadu tedy neodporují žalobcovu názoru, vyjádřenému v žalobě, že na pozemcích žalobce se stavba kanalizace nenachází.**
22. Soud uvádí, že jakkoliv posouzení oprávněnosti vypouštění dešťových vod do rigolu na pozemcích žalobce může úzce souviset s otázkou, zda byla stavba kanalizace v provedeném rozsahu projednána, povolena a zkolaudována [přičemž stavební úřad na základě svědecké výpovědi pamětnice výstavby dospěl ke zjištění, že změna stavby (kratší délka stoky a vyústění do rigolu) byla při kolaudaci akceptována], potvrzení stavebního úřadu tuto otázku s definitivní platností neřeší. Toto osvědčení je sice veřejnou listinou, které svědčí presumpce správnosti, je však možné ji vyvrátit důkazem opaku.
23. Soud také připomíná, že žalobce nežádal o vydání osvědčení (potvrzení stavebního úřadu) ani neinicioval „řízení“, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Učinil pouze podnět k postupu podle § 156 správního řádu, jehož zahájení však není v rukou žalobce, ale závisí na posouzení podnětu správním orgánem, který osvědčení vydal (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2016, č. 46 A 69/2015-62). Pokud by správní orgány na základě podnětu žalobce toto „kvazipřezkumné“ řízení nezačaly, nejednalo by se z povahy věci ani o nezákonný zásah (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2016, č. j. 3 As 141/2015 - 29). Na tomto závěru nic nemění ani aktuální rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39, věc *Žaves*, bod 86, podle kterého i nadále platí judikatura, která nepřipouští soudní ochranu proti nezačáti přezkumného řízení.
24. Jestliže tedy potvrzením stavebního úřadu nebyla žalobcova práva nikterak dotčena jednak proto, že šlo osvědčení, které se práv konkrétních osob nedotýká, a jednak proto, že existenci žádné stavby na pozemcích žalobce nedeklaruje, tím méně mohl být žalobce na svých právech dotčen tím, že toto osvědčení nebylo zrušeno v řízení podle části čtvrté správního řádu.
25. Soud tedy již na základě obsahu žaloby a k ní přiložených příloh (zejm. potvrzení stavebního úřadu a napadeného rozhodnutí) dospěl k závěru, že žalobce zjevně postrádá aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, č. 1043/2007 Sb. NSS).
26. Žalobu tedy soud odmítl také podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
27. Pro úplnost soud dodává, že mu neuniklo, že výrok napadeného rozhodnutí skutečně neobsahuje výslovné sdělení, zda se po zrušení prvostupňového rozhodnutí řízení vrací ke krajskému úřadu, nebo se zastavuje. Vzhledem k použitému odkazu na § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého „[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část **zruší a řízení zastaví**“, má soud za to, že jde o konečné rozhodnutí v řízení. Proto i pokud by soud neshledal výše uvedené nedostatky podmínek řízení, považoval by zrušení napadeného rozhodnutí pro uvedenou vadu výroku za přepjatý formalismus. Pokud by

naopak – čistě teoreticky – o konečné rozhodnutí v řízení nešlo a v řízení měl ještě pokračovat krajský úřad, bylo by nutno žalobu proti napadenému rozhodnutí beztak odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2016, č. j. 2 As 305/2015 - 24, či rozsudek ze dne 2. 2. 2015, č. j. 8 As 98/2014 - 47).

28. Výrok o náhradě nákladů řízení je založen na ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.
29. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož jí soud žádnou povinnost neuložil a ani neshledal jiný důvod zvláštního zřetele hodný, náhradu nákladů řízení jí nepřiznal.
30. O vrácení zaplaceného soudního poplatku rozhodl soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť k odmítnutí žaloby došlo před prvním jednáním ve věci. Soudní poplatek bude žalobci vrácen ve lhůtě plynoucí z ustanovení § 10a odst. 1 téhož předpisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu